

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1242/23
4.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Поповић, председника већа, др Миодрага Мајића и Драгана Ћесаровића, чланова већа, са вишим саветником - записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против **окривљених АА и др.**, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 278 став 1 КЗ и др., решавајући по жалбама јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног ББ, адвоката Видоја Ђурковића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац и браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дреџун, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду К бр. 566/19 од 14.07.2023. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљених АА и ВВ, а у присуству браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац и браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дреџун, донео је већином гласова, дана 04.03.2024. године,

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног ББ, адвоката Видоја Ђурковића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац и браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дреџун, а пресуда Другог основног суда у Београду К бр. 566/19 од 14.07.2023. године, у ослобађајућем делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К бр. 566/19 од 14.07.2023. године у ставу I изреке пресуде окривљени АА и ББ су оглашени кривим и то окривљени ББ да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 КЗ у вези члана 278 став 1 КЗ, а окривљени АА кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 КЗ у вези члана 278 став 1 КЗ у вези члана 34 КЗ, док је ставом II изреке побијане пресуде окривљени ВВ оглашен кривим да је извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ. Првостепени суд је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 21.03.2019. године до 10.04.2019. године, док

је окривљене ВВ и ББ осудио на казне затвора у трајању од по једне године и два месеца у које казне им је урачунао време проведено у притвору и то окривљеном ВВ од 21.03.2019. године до 10.04.2019. године, а окривљеном ББ од 21.03.2019. године до 22.03.2019. године.

Првостепеном пресудом у ставу III изреке пресуде према окривљеном АА на основу одредбе члана 422 став 1 тачка 1 ЗКП одбијена је оптужба да је извршио кривично дело изнуда у помагању из члана 214 став 1 у вези члана 35 КЗ.

Првостепеном пресудом на основу одредбе члана 264 став 1 и 262 ЗКП у вези члана 261 став 2 тачка 1, 7 и 9 ЗКП окривљени АА је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 34.490,00 динара, док су окривљени АА и ББ обавезани да на име трошкова кривичног поступка солидарно плате суду износ од 28.131,00 динара, а на име паушала окривљени АА, ВВ и ББ износе од по 8.000,00 динара у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Првостепеном пресудом на основу одредбе члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 став 2 тачка 8 ЗКП и члана 262 став 2 ЗКП окривљени АА, ВВ и ББ су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка оштећенима ГГ и ДД у висини која ће бити одређена посебним решењем.

Првостепеном пресудом на основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП оштећени ГГ и ДД су ради остваривања имовинско-правних захтева упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Другог ОЈТ-а у Београду због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу побијану пресуду преиначи и окривљеном АА изрекне казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју казну ће му урачунати време проведено у притвору, затим да окривљеном ББ изрекне казну затвора у трајању од две године у коју ће му урачунати време проведено у притвору, а да окривљеном ВВ изрекне казну затвора у трајању од једне године и осам месеци у коју казну ће му се такође урачунати време проведено у притвору.

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Видоје Ђурковић због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеног блаже казнити.

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Данијела Јелесијевић Самац због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да усвоји жалбу, побијану пресуду

преиначи и окривљеног ВВ огласи кривим због извршења кривичног дела принуда из члана 135 став 1 КЗ. У жалби је бранилац ставила захтев да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа.

-бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Дрецун због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је бранилац ставила захтев да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је писаним поднеском Ктж бр. 1332/23 од 29.11.2023. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца Другог ОЈТ-а у Београду, побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији у складу са жалбеним наводима и предлозима, а да се жалбе браниоца окривљених ББ, адвоката Видоја Ђурковића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац и браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дрецун одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљених АА и ВВ, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дрецун и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама и изјашњењем АЈТ-а у Београду у писаном поднеску, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

-жалба јавног тужиоца Другог ОЈТ-а у Београду и жалбе бранилаца окривљених су неосноване.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ, адвоката Видоја Ђурковића, оспорава се правилност и законитост побијане пресуде, тако што се указује да је чињенично стање погрешно утврђено, будући да је окривљени ББ дао крајње јасан, логичан и исцрпан исказ везано за догађај од 22.11.2018. године, да је све детаљно објаснио у својој одбрани на главном претресу, те стога одбрана сматра да без тако јасног и исцрпног исказа окривљеног и без његовог признања не би било ни откривено кривично дело из члана 288 КЗ, јер није постојао ниједан доказ да је управо окривљени извршио то кривично дело. На видео снимку сигурносних камера се не види лице, односно ко је извршио кривично дело, при чему у дворишту куће оштећених није било трагова и папиларних линија окривљених, тако да је окривљени ББ од почетка у потпуности допринео разјашњењу ове кривичноправне ствари, како у предистражном поступку, тако и на главном претресу, а без признања окривљеног не би постојали релевантни докази који би указали на откривање извршења кривичног дела описаног у ставу I изреке побијане пресуде.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац, побија се првостепена пресуда, тако што се истиче, да је чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено јер током поступка није утврђено да је окривљени ВВ извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ, а што произилази из материјалних доказа у списима предмета, у вези са чиме је погрешна и правна квалификација дела, јер уколико се анализира стање у списима предмета неспорно је да окривљени ВВ није прибавио противправну имовинску корист због чега је кривично дело могло остати у покушају, нити постоје докази да је претио оштећеној ДД. Уколико се део исказа оштећене ДД доведе у везу са наводима изреке јасно је да за кривично дело за које је окривљени ВВ оглашен кривим није наступила последица кривичног дела која се огледа у принудни другог лица да нешто учини, или не учини на штету своје или туђе имовине, јер у конкретном случају недостаје последица кривичног дела, при чему је оштећена уз асистенцију полиције предала окривљеном претходно обележене новчанице, али у списима предмета не постоји доказ чији је новац предат, да ли се уопште ради о правом новцу, те је стога нејасно да ли је радњама окривљеног уопште причињена штета по имовину оштећене ДД. Првостепени суд није поклатио веру одбрани окривљеног и поред прилагања материјалних доказа из којих произилази да је имао потраживање према супругу оштећене ДД, сведоку ГГ, нити је у образложењу побијане пресуде првостепеним суд те доказе поменуо и поред чињенице да се о наведеном окривљени ВВ изјашњавао приликом изношења своје одбране.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дрецун такође се оспорава правилност и законитост побијане пресуде, тако што се истиче да је иста донета на основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер постоји неразумљивост између изреке побијане пресуде и датих разлога, при чему се у жалби истиче да током поступка није доказано да је окривљени АА извршио кривично дело за које је оглашен кривим, будући да осим одбране окривљеног ББ који је теретио окривљеног АА са циљем да избегне враћање дуга који има према њему у списима предмета не постоје други докази који би оправдали доношење осуђујуће пресуде. Осим тога, у жалби се истиче да је из списка предмета требало издвојити записник о саслушању осумњиченог АА од 21.03.2019. године, јер је том приликом саслушаван на околности извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 КЗ и то само на основу извештаја полиције без поднете кривичне пријаве и без донетог решења о задржавању. За одбрану је спорно пре свега што је окривљени АА задржан због кривичног дела изнуда из члана 214 ЗКП, да се приликом саслушања пред јавним тужиоцем изјашњавао у вези кривичних дела за које му није ни одређено задржавање, чиме је повређен Законик о кривичном поступку на штету окривљеног, а што је све утицало на правилно и законито доношење побијане одлуке, те се сходно наведеном и предлаже као у жалби.

По оцени Апелационог суда насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених првостепена пресуда је јасна, разумљива и садржи разлоге о одлучним чињеницама на основу којих је неспорно утврђено како су окривљени извршили кривична дела за која су оглашени кривим, које радње су предузели ради њиховог

извршења, као и одлучне чињенице које се односе на време и сам чињенични ток инкриминисаних догађаја. Осим наведеног на основу датих разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице извршења кривичних дела и како их је првостепени суд ценио, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива утврђено чињенично стање и дати разлози првостепеног суда. Осим тога правилност и законитост побијане одлуке не доводи се у питање ни жалбеним наводима браниоца окривљеног АА којима се истиче да је из списка предмета требало издвојити записник о саслушању осумњиченог АА од 21.03.2019. године, јер је том приликом саслушаван на околности извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 КЗ, а да је задржан због кривичног дела изнуда из члана 214 ЗКП, те да се приликом саслушања пред јавним тужиоцем изјашњавао у вези кривичних дела за које му није ни одређено задржавање. Ово са разлога што се окривљени АА и на записнику у претходном поступку од 21.09.2019. година, као и на записнику од 22.09.2019. године изјашњавао уопштено о свим околностима конкретног случаја, како оним које се односе на извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 КЗ, тако и оним које се односе на извршење кривичног дела изнуда из члана 214 ЗКП, па стога у вези са изнетим не стоје наводи одбране да се окривљени приликом саслушања изјашњавао у вези кривичних дела за које му није одређено задржавање.

Првостепени суд је након свестране оцене и анализе изнете одбране окривљених ББ, АА и ВВ, оцене исказа саслушаних сведока и писаних доказа, одлучне чињенице, као и чињенично стање, како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела у свему правилно и потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао јасне, аргументоване и детаљне разлоге који се изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених не доводе у сумњу.

Првостепени суд је оценом свих изведених доказа утврдио чињенично стање ближе описано у ставу I изреке побијане пресуде и то да је критичном приликом дана 22.11.2018. године у ..., улица ..., окривљени ББ у урачунљивом стању и свестан свог дела и хтео његово извршење, био свестан да је његово дело забрањено, пожаром изазвао опасност за тело људи и имовину већег обима, услед које радње је наступила имовинска штета великих размера у чему га је у стању смањене урачунљивости (смањене способности значаја свог дела и смањене могућности управљања својим поступцима услед повишене емоционалне напетости и омамљености седативима), али не битно свестан забрањености свог дела, подстрекао окривљени АА, на тај начин што се окривљени АА претходно током октобра месеца 2018. године у више наврата виђао са окривљеним ББ те је од истог тражио да за њега учини услугу, односно запали два аутомобила за шта би му отписао дуг у износу од 600 евра, те му је објаснио на коју адресу треба да оде и да су у питању два аутомобила која се налазе у дворишту на адреси зграде у ... на којој су се изводили радови, објашњавајући ББ како да запали аутомобиле, а што је окривљени пристао да учини, те је дана 21.11.2018. године отишао до бензинске пумпе на територији Општине Барајево где је купио четири литра бензина, сипао у пластичну флашу, након чега се возилом марке "Фијат Пунто" чији је

власник довезао до непосредне близине дворишта оштећених ДД и ГГ, те је дана 22.11.2018. године ушао у двориште породичне куће оштећених, пришао путничком моторном возилу марке "...” регистарских ознака ..., власништво оштећене ДД на коме је предње ветробранско стакло полио моторним бензином који је понео са собом, затим упаљачем запалио новину коју је бацио на ветробранско стакло, након чега је на неутврђени начин изазвао пожар на задњем делу возила марке "...”, регистарских ознака ..., власништво оштећеног ГГ, а затим се бежећи удаљио са лица места догађаја, те је због пожара изгорео предњи део возила марке "...”, као и задњи део возила "...”, при чему је оштећена и фасада куће оштећених у површини од око 15 м², дрвене греде, цреп на надстрешници куће у којем тренутку су у кући били оштећени ДД и ГГ, као и њихово троје малолетне деце, с тим да је на возилима "...” и "...” наступила тотална штета у износима који су ближе и наведени у изреци побијане пресуде, те је услед дела и радњи окривљених наступила имовинска штета великих размера.

Имајући у виду претходно наведено, првостепени суд је на основу одбране окривљеног ББ, писаних доказа и то налаза и мишљења судског вештака за област саобраћаја, транспорта и безбедности Љубомира Војиновића, те исказа сведока оштећених ГГ и ДД, утврдио чињенично стање ближе описано у ставу I изреке побијане пресуде, да је окривљени ББ критичном приликом дана 22.11.2018. године ушао у двориште породичне куће оштећених, пришао путничком моторном возилу марке "...” регистарских ознака ..., власништво оштећене ДД на коме је предње ветробранско стакло полио моторним бензином који је понео са собом, затим је упаљачем запалио новину коју је бацио на ветробранско стакло, затим се бежећи удаљио са места догађаја, а на шта га је подстрекао окривљени АА који га је у више наврата наговарао, па и претио му да то уради. Првостепени суд је овакву одбрану окривљеног ББ прихватио и то у делу у коме је признао да је подстрекнут од стране окривљеног АА који је то од њега више пута тражио, како би му отписао дуг, да је запалио аутомобил марке "...”, власништво оштећене ДД, објашњавајући да је предње ветробранско стакло полио моторним бензином који је понео са собом, затим је упаљачем запалио новину коју је бацио на ветробранско стакло, налазећи да је у овом делу његова одбрана јасна и логична, при чему окривљени ББ није имао разлога да лажно терети окривљеног АА, као лице које га је подстрекло да изврши предметно дело, тим пре што он као непосредни извршилац дела претходно није имао никакав сукоб са оштећенима, да је новац дуговао окривљеном АА, па самим тим није ни имао мотив да изврши ово дело без подсрекавања од стране окривљеног АА који је по сопственом исказу имао сукоб са ГГ и лично га сматрао одговорним за финансијске проблеме и дугове који су из тих проблема произашли. Међутим, са друге стране одбрану окривљеног ББ првостепени суд није прихватио у делу где он тврди да није запалио други аутомобил марке "...”, налазећи да је у том делу његова одбрана нејасна, нелогична и усмерена на умањење кривице, имајући у виду чињеницу да су на оба аутомобила избили пожари у веома кратком временском размаку практично у исто време, а што произилази из налаза и мишљења вештака ПУ за Град Београд УКП НКТЦ од 23.11.2018. године Милоша Вукадиновића и Милоша Такића, да је пожар који се догодио 22.11.2018. године на возилима "...” и "...” настао на два независна центра пожара од којих је један центар пожара предњи део возила "...”, док је други центар пожара задњи део возила "...”, те да је највероватније дејство отвореног пламена

у центрима пожара уз могуће присуство неког од поспешивача горења иницирало овај пожар. У прилог оваквом закључку првостепеног суда стоји и исказ окривљеног АА из претходног поступка из кога произилази да му је окривљени ББ четири дана након догађаја, тј. паљења аутомобила оштећених ... када су се срели на градилишту рекао да су оба аутомобила изгорела “као лиле”.

Првостепени суд је подводећи утврђено чињенично стање под правну норму закључио да су се у радњама окривљеног ББ стекла сва законска обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 278 став 1 КЗ, јер је на описани начин и то пожаром изазвао опасност за тело људи оштећених ГГ и ДД и њихово троје деце који су критичном приликом били у кући у чији непосредној близини је запалио два њихова аутомобила, да би пожар захватио део куће у којој су били, као и имовину већег обима, услед чега је наступила имовиска штета великих размера, а у износу који је ближе опредељен у изреци побијане пресуде, чиме су се у радњама окривљеног АА стекла сва законска обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 278 став 1 у вези члана 34 КЗ, с обзиром да је окривљени на напред описани начин наводио окривљеног ББ да донесе одлуку о извршењу кривичног дела и код њега створио одлуку да на основу ње изврши предметно кривично дело, стога је првостепени суд окривљене за наведена кривична дела у смислу одредбе члана 22 КЗ правилно огласио кривим, о чему је дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Првостепени суд одбрану окривљеног АА коју је дао у претходном поступку и на главном претресу када је негирао извршење кривичног дела за које се терети, пре свега да је подстрекао окривљеног ББ на извршење кривичног дела није прихватио, правилно налазећи да је оваква његова одбрана неубудљива и као таква усмерена на избегавање кривице. И поред чињенице што је негирао да је подстрекао окривљеног ББ на извршење кривичног дела, окривљени АА је у свом исказу у претходном поступку од 21.03.2019. године изјавио да је рекао окривљеном ББ да треба да оде до куће ГГ и на коју адресу, да је тражио од окривљеног ББ да оштећеном ГГ на два аутомобила запали гуме, а да ће му за ту услугу дати новац и опростити дуг. Такође из исказа окривљеног ББ из претходног поступка произилази да је окривљени АА био веома озлојеђен на ГГ кога је сматрао главним кривцем за његове финансијске проблеме и велике дугове, а што је јасно и експлицитно навео више пута приликом саслушања, па је сасвим јасан и видљив мотив на страни окривљеног АА да се освети лицу кога сматра одговорним за своју пословну пропаст у конкретном случају, мислећи на оштећеног ГГ. Имајући у виду напред изнето првостепени суд је погледу ових радњи извршења кривичног дела за које су окривљени ББ и АА оглашени кривим насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених у образложењу побијане пресуде дао јасне, детаљне и исцрпне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду.

Првостепени суд је што се тиче догађаја од 21.03.2019. године везано за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 1 КЗ за које је првостепеном пресудом окривљени ВВ оглашен кривим у ставу II изреке побијане пресуде ценио исказ сведока оштећеног ГГ, који је у свему прихватио као јасан, логичан и у

сагласности са писаним доказима, будући да се оштећени што се тиче критичног догађаја детаљно изјаснио, како у претходном поступку, тако и на главном претресу, да је критичном приликом чуо експлозију за коју је касније установио да је последица пуцања аутомобилске гуме, да је испред куће када је изашао видео да гори аутомобил марке “...” који се налазио у власништву његове супруге ДД и то предњи део возила испод хаубе, да је возило било паркирано тако да му је задњи део био напољу, а предњи део у гаражи која нема врата, јер се налази у склопу куће. Одмах затим видео је да гори и друго возило марке “...” које се налазило у дворишту, а које је у његовом власништву. Што се тиче окривљеног АА они су били више него пријатељи, а упознали су се пет година раније у односу на критични догађај јер је окривљени АА код њега радио струју и малтер, с тим да је оштећени објаснио да он као физичко лице гради зграде, да је зато ангажовао окривљеног АА за ове послове, конкретно на згради у ... која се налази поред његове куће. Окривљеног ВВ је брат овде окривљени АА довео да изводи малтерске радове на згради коју је градио у ..., њега познаје само са градилишта, нису се дружили, нити му је долазио у кућу, сигуран је да је окривљени ВВ знао његову супругу овде оштећену ДД, јер се њена канцеларија где јој је фирма за пелет налази баш у тој згради. Истакао је да је окривљени АА поред окривљеног ВВ који му је брат довео и друге раднике да раде између осталог и окривљеног ББ, с тим да окривљени АА раднике није плаћао, а то зна јер се често дешавало да му радници када га виде кажу: "Земо ми нећемо да радимо јер немамо шта да једемо данас", иначе су га они тако звали, тада би им он давао по 2.000,00 динара да купе да једу, иако је он окривљеном АА новац за те радове давао унапред, исти однос је имао и са окривљеним ББ у смислу да га зна само са градилишта као радника, а да се нису дружили. Током поступка оштећени ГГ се изјаснио да након што му је предочена одбрана окривљеног АА у делу који се односи на њихов пословни однос, да нема шта да каже, осим да је све то лаж, као и лаж да му дугује, а не дугује му, већ је управо обратно, за све је требало њему да се обрати, а не да му зове жену и да баца бомбе и пали возила. Што се тиче претњи које су упућене његовој супрузи оштећеној ДД сведок се изјаснио да га је пре критичног догађаја у фебруару месецу док је са децом била на Дивчибарима позвала супруга и рекла да јој неко прети телефоном, и послала му је број телефона који је он позвао у питању је мобилни телефон ..., са којим се чуо укупно пет пута од чега су два разговора трајала дуже, а остали краће, при чему се о садржини тих разговора првостепени суд детаљно изјаснио на страни 14 и 15 побијане пресуде, с тим да је сведок појаснио да је то лице све време искључиво звало и разговарало са његовом супругом, да је он имао увек упаљен звучник на телефону приликом тих разговора тако да је слушао како он, тако и полиција, такође је присуствовао обележавању новчаница, с тим да се изјаснио да је слушајући те разговоре препознао глас овде окривљеног ВВ.

Првостепени суд је у вези догађаја од 21.03.2019. године, такође ценио и исказ сведока оштећене ДД, супруге оштећеног ГГ који је прихватио као јасан и логичан и у сагласности са писаним доказима из кога произилази да је критичном приликом позвао окривљени ВВ, да се она налазила у ПУ за Град Београд где је претходно пријавила претње и питао да ли може да му набави новац до 10,00 часова, да исти донесе на пумпу “Стеко” у близини Аутокоманде, да дође сама говорећи јој “Нећу ја видети тебе, нити ћеш ти видети мене!”, да би је након пар минута поново позвао и рекао јој да узме

што више може новца, да га донесе у еврима, тражећи од оштећене да се закуне у децу да ће доћи сама, да ако му да новац да више неће имати проблема, али ако га “намести” да ће се “ствари наставити”, након којег разговора је у просторијама ПУ за Град Београд извршено обележавање новчаница у укупном износу од 1.200 евра које су стављене у коверту коју је оштећена понела са собом и кренула ка “Стеко” пумпи возилом “...” црне боје, ... регистарских ознака под пратњом полиције, да је возило паркирала испред хангара где се налази објектат непосредно уз ауто-пут Београд – Ниш где је окривљени ВВ позвао телефоном, рекао јој да изађе из аутомобила, што је она и учинила, након чега јој је говорио да то није она, те када га је убедила да јесте, питао је где је новац, тражио јој да коверту стави у кесу, а када је на питање окривљеног колико је новца донела рекла 1.200 евра, окривљени је почео да виче и да јој прети речима “1200 евра, ви се самном зајебавате. Ово је крај ДД! Убио тебе, или узео те паре, ја сам за ово плаћен! Запалићу ти пелет, запалићу ти кућу!”, након чега је прекинуо везу и поново позвао оштећену и питао за колико може да спреми 50.000 евра, тек када му је рекла да може за три дана, окривљени јој је рекао да му спреми за три сата, да га назове за два минута, те је у следећем телефонском разговору док се по савету полиције возила по граду, рекао да ће ипак “да је проба” за тих 1.200 евра, а да ће му остатак новца дати за три сата, а да новац који има од 1.200 евра баци код знака “НИС” код Хитне помоћи на ауто-путу, те је возилом кренула ка договореном месту где је кроз прозор возила бацила кесу са ковертом у којој се налазио новац у износу од 1.200 евра, након чега је окривљени ВВ пришао месту где се налази новац и исти узео након чега је ухапшен, којом приликом је од њега одузет предметни новац. Првостепени суд је у вези са изнетим ценио исказ сведока оштећене ДД, па је исти у потпуности прихватио, с обзиром да је њен исказ јасан, логичан и убедљив и у сагласности је са другим изведеним доказима, пре свега са записником о попису новчаница ПУ за Град Београд, УКП Друго одељење од 21.03.2019. године из ког записника произилази да су критичном приликом пописане четири новчанице у износу од 1.200 евра као доказ примопредаје новца НН извршиоцу који је уз претњу захтевао новац, а радило се о две новчанице у апоенима од по 500 евра и две новчанице у апоенима од по 100 евра, као и потврдом о привремено одузетим предметима из које произилази да је предметни новац овлашћено службено лице ПУ за Град Беорад, УКП Друго одељење привремено одузело од окривљеног ВВ.

Првостепени суд одбрану окривљеног ВВ није прихватио правилно налазећи да је неубедљива и да је у супротности са изведеним доказима, пре свега са исказима оштећених ГГ и ДД и као таква усмерена на избегавање кривице. Окривљени ВВ се у својој одбрани коју је дао на главном претресу у потпуности изјаснио на околности конкретног случаја наводећи да је место договора између њега и оштећене ДД где ће му она предати новац било на пумпи “Стеко”, да је он очекивао да ће му она том приликом донети свих 6.000 евра колико му је њен муж, оштећени ГГ дуговао и да је толико тражио од ње да му врати, с тим да се окривљени ВВ изјаснио да је изводио радове на згради у ... улици, конкретно послове машинског малтера, а како се примицао крај изградњи тог објекта, то јест његових радова, оштећени ГГ је све више тражио длаку у јајету, избегавајући да плаћа, с тим да су и поред тога сви недостаци исправљени и радови завршени, а да је оштећени ГГ њему остао дужан 6.000 евра, с тим да је окривљени ВВ појаснио да није имао уговор за извођење радова за зграду у ..., мисли

да су број ... и ..., већ да има само фактуре и отпремнице за машински малтер које гласе на његову фирму, са којима је задуживао ГГ иначе истичући да му оштећени још увек није платио материјал са те зграде, о чему може приложити доказе, све отпремнице са којих стоваришта су узимане и слично, да има и доставнице коме је шта доставио на градилишту и ко је потписивао те доставнице, с тим да је осим оштећеног ГГ постојао још један инвеститор односно човек кога зна по надимку ... на том градилишту, од тог лица није тражио 6.000 евра, јер га је на градилиште довео оштећени ГГ.

Имајући у виду све претходно наведено, по оцени Апелационог суда у Београду првостепени суд је за утврђено чињенично стање у образложењу побијане пресуде дао јасне, детаљне и исцрпне разлоге и окривљеног ВВ огласио кривим због кривичног дела изнуда из члана 214 став 1 КЗ ЗКП у смислу одредбе члана 22 КЗ, о чему је дао јасне и аргументоване разлоге који се жалбеним наводима бранилаца окривљених, не доводе у сумњу. Апелациони суд је у вези са изнетим ценио жалбене наводе браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац којима се оспорава правна квалификација дела и указује да у конкретном случају окривљени није прибавио имовинску корист, нити је наступила штета по имовину оштећене, што упућује на закључак да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела изнуда из члана 214 став 1 КЗ, већ се евентуално може радити о покушају кривичног дела, јер у ситуацији када оштећена претходно пријави догађај полицији, а у време извршења кривичног дела не постоји озбиљна и стварна претња, наведено искључује постојање овог кривичног дела.

По оцени Апелационог суда у Београду ови жалбени наводи браниоца окривљеног ВВ оцењени су као неосновани, имајући у виду да се с обзиром на опис радње извршења кривичног дела из члана 214 став 1 КЗ не може радити о покушају, будући да је новац који је оштећена оставила на месту где је окривљени ВВ рекао, интервенцијом полиције од њега након преузимања одузет, о чему је сачињена и потврда о привремено одузетим предметима од 21.03.2019. године, из које произилази да је овлашћено службено лице ПУ за Град Београд, УКП Друго одељење од окривљеног ВВ привремено одузело 1.200 евра и то две новчанице у апоенима од по 500 евра означених серијских бројева и две новчанице у апоенима од по 100 евра такође означених серијских бројева, а како је то првостепени суд детаљно навео на страни 27 образложења побијане пресуде, а ово посебно када се има у виду одредба члана 214 став 1 КЗ којом је прописано да ко у намери у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, силом или претњом принуди другог да нешто учини или не учини на штету своје или туђе имовине, то су се у рањама окривљеног ВВ стекла сва битна обележја овог кривичног дела, за које је побијаном пресудом правилно оглашен кривим.

Жалбеним наводима јавног тужиоца Другог ОЈТ-а у Београду побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да изречене казне затвора према окривљенима нису правилно одмерене, о чему су у жалби дати детаљни разлози због којих тужилаштво сматра да одлука о изреченим кривичним санкцијама није адекватна. У жалби се надаље, истиче да је првостепени суд у односу на сваког окривљеног појединачно морао да цени све околности, те да окривљенима

правилно одмери казне у границама које су прописане законом, за кривична дела за која су оглашени кривим, узимајући у обзир сврху кажњавања.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ, адвоката Видоја Ђурковића, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд очигледно није имао у виду чињеницу да је окривљени отац двоје малолетне деце, да се одазивао на све позиве суда и тужилаштва, да је помогао својим излагањем да се расветли чињенично стање у овој кривично-правној ствари, стога се имајући у виду изнето предлаже у жалби да се окривљеном у смислу одредбе члана 45 став 3 КЗ изрекне казна затвора у трајању не дужем од једне године, а коју би издржавао у просторијама у којима станује, јер би се са таквом казном могла постићи сврха кажњавања, те се сходно изнетом и предлаже као у жалби.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног ВВ, адвоката Данијеле Јелесијевић Самац побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није донео правилну одлуку о кривичној санкцији, јер није на прави начин ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног које по ставу одбране представљају нарочито олакшавајуће околности, а тичу се пре свега околности под којима је кривично дело извршено, односа који је окривљени ВВ имао са сведоком ГГ, супругом оштећене ДД, који га је својим понашањем довео на руб егзистенције због пословне обмане, да при том првостепени суд није ценио личне и породичне прилике окривљеног, да је отац троје малолетне деце, те се сходно изнетом и предлаже у жалби блаже кажњавање окривљеног.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дреџун побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд приликом одмеравања казне није на правилан начин ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног АА, пре свега због околности под којима је кривично дело извршено, те његове способности да схвати значај дела и могућности да управља својим поступцима, које су биле смањене, као и да на страни окривљеног не постоји ниједна отежавајућа околност, па му је у смислу одредби члана 56 и 57 КЗ требало казну ублажити, јер постоје нарочито олакшавајуће околности на страни окривљеног, те се сходно наведеном и предлаже као у жалби блаже кажњавање окривљеног.

По оцени Апелационог суда у Београду насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца Другог ОЈТ-а у Београду и бранилаца окривљених, првостепени суд је приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио његово коректно држање пред судом, да је отац једног малолетног детета, да раније није осуђиван, док отежавајућих околности на страни окривљеног није било. Што се тиче окривљеног ВВ првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његово коректно држање пред судом, да је отац троје малолетне деце, да раније није осуђиван, док отежавајућих околности на страни окривљеног није било, док је на страни

окривљеног ББ од олакшавајућих околности ценио његово коректно држање пред судом, делимично признање извршења кривичног дела, улогу окривљеног АА у истом, чиме је значајно допринео расветљавању ове кривично-правне ствари, да је отац двоје малолетне деце, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да се ради о лицу које је једанпут правноснажно осуђивано. Првостепени суд је ценећи све олакшавајуће, а у одсуству отежавајућих околности на страни окривљених АА и ВВ, ценећи све како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности на страни окривљеног ББ, окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, док је окривљеног ББ осудио на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, у које казне је окривљенима у смислу одредбе члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору, као у изреци побијане пресуде, правилно налазећи и по оцени Апелационог суда у Београду, а имајући у виду степен повреде заштићеног друштвеног добра, те степен кривице окривљених да ће се казнама затвора на које су окривљени осуђени у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, док се супротни жалбени наводи јавног тужиоца Другог ОЈТ-а у Београду којима се предлаже строжије кажњавање окривљених, као и жалбени наводи бранилаца окривљених којима се предлаже блаже кажњавање оцењују као неосновани из већ напред изнетих разлога.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Виши Саветник – записничар
Тања Славковић, с.р.

Председник већа-судија
Мирјана Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић